

Maandag 29 april 1918.

Sedert eenige nachten regent het in mijn slaapkamer. Op het plafond is er een groote waterplek en tik, tik, tik, gaat het tergend-slaapbelettend bij trage tusschenpoozen.

Reeds driemaal is er bij den bouwaannemer dringend om hulp aangeklopt. Onderwijl, om verdere schade tegen te gaan, heeft de meid eene tob onder den druip gesteld. En nu, daar zoo even, kwam de schaliedekker een onderzoek doen. "Het dak is eerst onlangs heelemaal nagezien," zei ik, "hoe kan reeds weder aan te herstellen zijn?"

Het bevreemdde hem ook, hij die er aan gewerkt had.

"Er is geen enkele lei af noch los, geen stuk af," kwam hij mededeelen, "er zal een shrapnell op gevallen zijn, die een of meer gaatjes heeft gemaakt. Wij komen zoo iets nu niet zelden tegen."

Na onderzoek bleek het aldus te wezen. Alweer een nieuw krijgsgeschenk !

Er is Postsperre — zooals iedereen nu duitschsprekend het uitdrukt — met Holland, zelfs voor de militairen, niet alleen de gewone soldaten, maar ook voor de beampten van de Etappe. De brieven van ginder moeten eerst naar hun adres in 't vaderland gezonden worden, hoe ver het ook mag wezen, en dan komen ze gecensureerd naar hier. Het kan tien dagen aanloopen, voordat ze ter bestemming geraken.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)